

Németh Erzsébet

Öröklét-hit

Dalok dalával énekellek,
szeretlek bús, dühös csókkal.
Ragyog fölöttem zsoldáros szemed,
nem halunk meg haldokló milliókkal.
Túlélünk minden életet,
keresztre feszített leheletet,
egymásba ölelve láng és sár évszakot...
dalok dalával énekellek.

1997

A **Lant** Irodalmi Folyóirat
előfizetési díja egy évre: **3.000,-Ft.**
Előfizetni postautalványon lehet a
szerkesztőség címén. A lap évente
hat alkalommal jelenik meg.

kis **LANT** IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:
Németh Dezső
Lant
1211 Budapest
Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
Mobil: 06 30 431 7837

Kiadja a Lant Irodalmi Klub
Magánkiadás

www.kislant.hu
kislant@interware.hu

ISSN 0865-8633

Rudnai Gábor

Transzplantáció

Ahogy a kígyó levedli a bőrét,
úgy vetem le én is, ami voltam,
bár ugyanúgy csúszkálók a porban,
a test kopik, s a lélek egyre pórébb.

Úgy veszem el mindazt, ami voltam,
hogy azt hihetem, újjászületek.
Lehet, hogy többé nem leszek beteg?
Önáltatás, mert nincs jövőm, se múltam.

Bár ugyanúgy csúszkálók a porban,
összejtekből a test végül felépül,
de mit talál a lélek menedékül?
Hogy rettegélve, s hova tűnik holtan?

Ahogy a kígyó levedli bőrét,
a test kopik, s a lélek egyre pórébb.

Árvíz

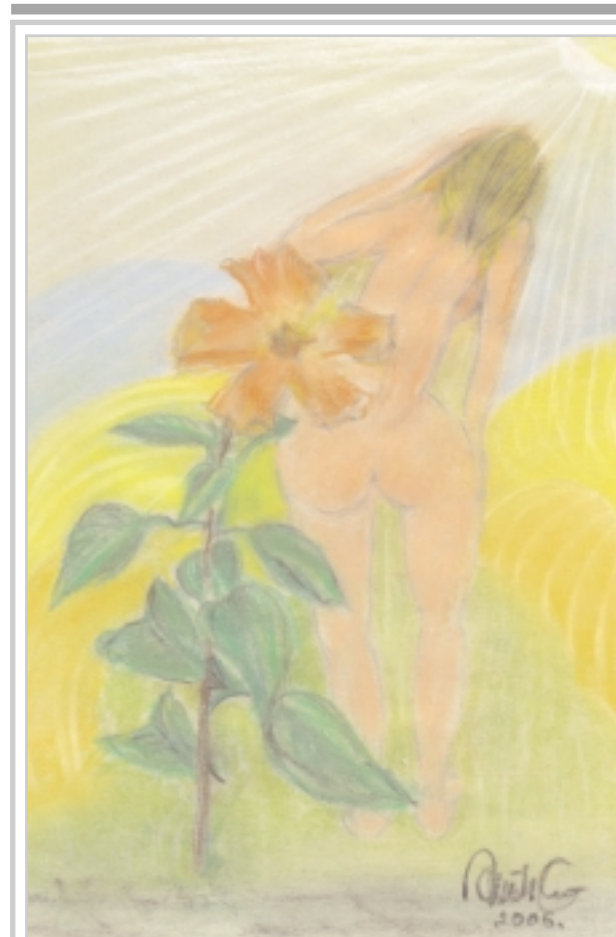
Elsodor az áradat,
a tavaszi vizek.
Úszom, mint a kidöntött fa,
lombom sem zizeg,

csukott szárnnyal evezek
az óceán felé,
de sehol a sós szabadság,
pizskosszürke lé

forgat csak körbe-körbe,
végül partra vet.
Tűzifának se jó, aki
korhadt és öreg.

Kis **LANT**

IRODALMI FOLYÓIRAT

Kondor Jenő

Tél után

Osonva ködben
félve bújva
jégcsapon
szikrázni újra

kicsi fényt
lopva
imára
guggolva

odúnkban
mohás
virágra
borulva

szirmával
hullni
énekelni

karodba bújva
félni
félni
félni

Magyari Barna

Emberhavon

mikor minden bajom konok vagy bolond
ideg szálaimon kong a stressz-kolomp
földi vereségem néha már túlzás
emberhavon ráncsal síel a múltás

ezek itt mind egy halandó sejtjei
testem egyben a végtelent sejteti
koponyám alatt megfeszül a vászon
hol tompa színekkel önmagammal játszom

a csönd sajogása még végig sem ért
szókeőccsel keni be a gén az ént
sétálok a DNS-lombok alatt
s az élet kezét fénnel fogja a nap

Húsheverőmön

lényemen valaki naponta
felkapcsolja az életet
húsheverőmön együtt játszik
a fájdalom s az élvezet

minden Mohácsnak Vereckének
bennem külön szobája van
zűrök zakóját rámszabatva
ballagok bent önmagamban

tudatomban dongnak a tények
álmodtam fociztam nőztem
negyvenegy évem elrohant
de mi lesz még ebben a bőrben

Poszter az énem

múltás az első én csak második
arcom ráncokkal bepárásodik
önmagam belül bárhogyan nézem
meleg érfalon poszter az énem

versképembe - bár rajta a keret-
belesatíroz az emlékezet
napozom ahogy mozog a garat
szó-konténerek hordják a nyarat

csönd-zsinórral fojtogat a semmi
nehéz egyedül férfinek lenni
s míg vágyaim az egekig nőnek
szívemen főzők teát egy nőnek

Ősz Mágoron

a szoborparkot megszállja az ősz
nyári sétánk átmentem pár szóra
Vésztfő és Szeghalom között a szél
ketyeg mint egy hatalmas karóra

a csupasz tájat is ápolni kell
Mágort köd-gézzel kötözi a csend
tavaszig töltőn hagyjuk a fákat
mint éjjel a mobilt ez most a rend

bokrok képernyőiről élesen
rámbámul a semmi s az üresség
majd füstszag csap meg de nem mindegy a
létnek tranzisztora vagy szíve ég

Németh Erzsébet

Tépelődés

Megállsz
az ellazult izmú éjszakában
baráttalan,
szerelemtelen.
Tengernyi ég,
égnyi tenger!
Mit számíthat itt az ember..?
Az éjszaka
bársonypaplanán
nem hallatszlik át
se testvérharc,
se puskaropogás...
Nehéz ma nagyon
magyarnak lenni:
gyalázottnak,
gyalázónak,
múltba hullón
se látónak...
Míg állsz
az ellazult izmú éjszakában,
eszmék Káinjai
kúsznak a sötétség mögött:
s hányingerként tör rád
örök életösztönöd.

Lehet

Csillag se zizzen,
farkas se vonyít,
csak a tenger hullámának
gerince roppan...
De Te ártatlan vagy?!
Lehet, hogy meg sem vádol
az idő.

Németh Dezső

Éjszaka

“ A virradat síkidomaiban
még éjszakai kéken jázminok.
Itt forr hát önnön körvonaltalan
gyönyörében a névtelen titok.”
Lator László: A hert

Tántorgó valószínűtlen sötét
fukar fényében derengnek orgonák.
S a távol indáján lobogó ég
alatt vonaglik terhes nagy világ.

Önkívületben tárul szét köze,
sejtelmesen a láthatár szélén,
mintha gyümölcsbíborként vérzene
csillagsörétes lepedőjén.

Egy iszkoló felhőbarom-csorda
mocsársötétben tépetten robot,
reped az ég foszló ingoványa,
iszapos tengere háborog.

A bevégzetlen teremtés határ
nyíló öléből tűnik ki a hold,
hol vizek örvényén viharhadár
aranyló csőre felrikolt.

Borong homály-köpenyes poéta,
megejtett önkívületbe réved,
s hínár-sás-káka zsombékos béka
nádtollas csendjére ébred.

De ha bimbó-éjszaka megfakad,
már is *áll a tor szól* a dal, zene,
szünet nélkül csobog:
árapály hangja felesel vele.

Pákozdi Gabriella

csipketakaró

Tű kattoo, gombolyag gördül,
szem szem után halad,
csipkét horgol hajlott anyó
ráncos tölgyfa alatt.

Arca barázdáin a fény,
mint patak csordogál,
ölében cirmos macskaként
ott gubbaszt a fonál.

Lelkével fonja anyaggá
a színes szálakat,
imitt-amott tű hegyére
friss zöld fű is akad.

Szél, ha borzol lombot, ezer
levél jajongón száll,
leheletük a vén ölben
barna fonallá vál'.

S ha eső ver bőszült égből,
áztatva jókedvet,
dolgos kezében a könnyek
kék cérnává lesznek.

Majd éled nap, mosolya űz
felhőket messzire,
sugara sárga mintát ír
a csipke szélébe.

Lassan elkészül a mű, csak
néhány mozdulat még,
amíg elvarrja a szálát,
s vágja ollóval szét.

Térdén kisimítja művét,
nézi, nézi az agg,
ám jó a szél, könyörtelen,
csipkébe belekap.

Zúgva cipeli zsákmányát,
ember-utcákon jár -
egy sarokban, fázósan ül
vacorgó aggastyán.

Egy pillanatra megtorpan
a dülő fürgeteg,
máshova indult: oda, hol
egy gyermek szíve rez'g.

'Várhat még' - dönt s vénemberre
borul a lágy lepel;
ő elalszik békén, szikkadt
ajka hálát lehel.

Távol, ráncos tölgyfa alatt,
ismét horgol anyó,
kattoo tű, gördül gombolyag,
készül új takaró.

2005. január 14.

Kulimár János

Búcsúzás

Ránk tör a
vadul tomboló északi szél,
lépteink üteme
durva köveken ropog.
A réteken nincs már vadvirág,
és a zárt ablakok mögött
haragvó tüzek
lángja lobog.

Végtelen kopárság mindenütt:
amit átleng a búcsú csendje,
és bábeli tornyok dőlnek halomra.
Még együtt járjuk a régi helyeket,
de Te már nem felelsz,
csak a nyüsztő szél felel hangomra.

Kelényi Angelika

Manyika - Az alkalmazott

Egy belvárosi gangos bérház belső udvarára nyílik a hely, ahol dolgozom. Sötét lyuk az, ahová még a nap sem süt be. Az udvar nyáron dzsungelre hasonlít, annyi cserepes virág borítja a kövét. Nincs összhangban egyik a másikkal, nincs rendszer az elhelyezésükben, gyenge próbálkozás, hogy utánzata legyen a kinti világnak. Most azonban, a tél derekán csak a bilikékre festett poroló árválkodik, és a kötél, mely két ütött-kopott állvány között feszül. Nyáron itt mosott ruhák lógnak, sokat rontva az amúgy is kaotikus látványon, jelezve, hogy itt kérem emberek laknak. Átellenben, a házmesterlakás pöffeszkedik, mutatva, hogy az udvar az övé, és senki másé ebben a házban.

A mi irodánk csendesen meghúzza magát a sarokban, se virágunk, se lócánk az ajtó mellett, de még egy nyomorult szárítókötelet sem tulajdonlunk ezen az udvaron. Házmesterünk, Manyika kicsi, gömbölyű, nagyhangú asszony, hatvan felé járhat. Ő a házfőnök, aki mindenről első kézből értesül, kérés nélkül meg is osztja mindenkiel azt, ami a tudomására jut, és emellett az üggyel kapcsolatos véleményét is előszeretettel terjeszti. Kevesen szeretik, mert a modora hagy némi kívánnivalót maga után, de ezt a lakók jól titkolják előtte, mert áldásosabb vele békességben élni.

A minap azt vettem észre, hogy Manyinak bizony alkalmazottja van. Az udvarunkon egy hosszú, zsíros hajú, szakállas, cserzett képű, mocskos ruhát viselő öregember matatott. Aztán láttam, hogy a lépcsőházat sepregeti görnyedt háttal serényen, míg Manyika az utasításokat osztja pattogó hangon:

- Hé! Te! Fiam! A sarkokat is! De rendesen ám!

- Na - gondoltam magamban - Jól megy a Manyinak, már beosztotta van, akit egzecírozthat. Na de ez a hangnem! Mégiscsak egy öregember.

Aztán még aznap összefutottam a Manyival. Azonnal belekezdett a mesélésbe:

- Látod azt az embert? Na. Az egy hajléktalan. Ezt figyeld! Egy tányér ételért, meg egy-két kávéért kinyalja az egész házat. Csináltam neki egy melegedőt a pincében, ott dekkol, ha nagyon fázik. Jó. Nem?

Őszintén szólva nekem nem tetszett az egész, de konfliktuskerülő vagyok, úgyhogy ráhagytam az örömét. Én végül is csak dolgozni járok ide, engem nem izgat, hogy ki lakik a pincében, de egy dolgot nem állhattam meg szó nélkül:

- Jó. De azt mondd már meg nekem Manyika, miért hívod fiúnak ezt a szerencsétlen embert? Neki is van méltósága!

- Méltóság, méltóság! Azért hívom fiamnak, mert a fiam lehetne. Harminc éves az istenadta. Még csak két napja ismerem, és folyton kimegy az eszemből a neve. Majdcsak megjegyzem.

Lelkes Miklós

Ami hiányzik...

Ami hiányzik most, csepergős tében,
míg az eső esik, álszent-szerényen,
s fel-felfényli: nincs is kedve, hogy essék,
de ez a sors, a tél, a kötelesség...

az a másik hit, az a másik látszat,
pillanata bogárka-mozdulásnak,
hideg helyett a hűvös, égkeretben,
megújulás, a színtelen - színesben?

Ami hiányzik: nincs is. Meg sem értem
miért vágyik rá szív tavaszdal-szélben.
Mi újul meg, ha minden ódon, régi?
Minek volt-vágyat újra felidézni?

Miért futnánk, s hová, mikor a házak
fölé harangszót terít a vasárnap,
s volt-terítéken étkek íze-vétké, -
és eltűnik, nehogy bárki elérje?

Miért a NINCS, és a VAN-ra a könnyek
esőcseppjei miért is ömölnek?
Miért tiportok el valóság-álmot
láthatatlan, nagycsizmás óriások?

Miért hiányzol elképzelt valóság,
ha mind-mind tudjuk, hogy csalók az órák:
ezüst számlapjuk csillog csak a szélben,
de nincs idő az Időtlen kezében?

Miért hiányzik mozgása a fénynek,
az igazinak, míg sóhajt a lélek,
e furcsa semmi? Nem látjuk, de meglát, -
és átadja messzi utak parancsát...

Miért hiányzol, Csillag, értő Ének,
ki kis bolygóid más mércével méréd:
könnyel, mosollyal, virággal, madárral,
kristályhit-szépség tavasztisztasággal?

Felhők

Tavasz lett. Jött egy sánta nyúl.
Vártam. Tudtam, hogy ott van
induló fűben, éledő,
fényfelhős tavaszokban.

Állt, míg futott a nagy mező.
Szemében csillag égett
és égő csendje csengetett
új csengők idejének.

Szemére néztem és szeme
enyém volt. Fent a szárnyak
vittek végtelen ég-tavat,
tükröt, mely láttat, láttat...

Álltam. Futott a nagy mező
fényfelhős szerelemben,
s felcsengő, piros hang-sebek
égték, fájtak szívemben.

Tudtam, megfáradt sánta nyúl:
nem akarom, de ott van
szívem, csengőn sebző világ,
kegyetlen tavaszodban.

Fent szárnyak vittek ég-tavat,
lángfelhős álmú kéket,
vagyakat, örök dal-csodát
ígérő messzeségnek.

Örök-e? Felhő, szív elég...
A fény árnyéokra váltott,
s nézte egy fáradt, sánta nyúl
a megindult világot.

Pej Erika

Tavaszcím

A tél kopogtat az ablakon.
Hallom, hogy fagyott ujjával,
karcol az üvegen.
Jeget vág.

Havat szór, szítál az ég,
süvítvé fúj a metsző szél.
Tépi a fákat. Esztelen.

A kályha mellett vacogok,
majd megfagyok.
Egyedül.

Már nem emlékszem arra, milyen volt
télben, parazson járni.
Dacolni a faggal, s hideggel, mert
minden reggel adtál, meleget szívemnek.

Most hideg s fagyos.
Azzá tetted.

Nem szeretek fázni, utálok a telet.
A tavasz kell nekem, ami melenget.

Nem várok arra, hogy megérts,
ha magadtól nem teszed.

A tél lassan elvonul, s holnap tán
jön a tavasz.
De már nélkülöd.

Terék Anna

Szőnyegromán

A szomszédok egymás nyelvét török.
Ma is egy doboz cigarettáig tartott
a nap.
Rápenészedik az este az ablakra.
Leolvad rólam a mosoly.
Padlóra fektetsz.

Kétségbeejtőn alakul a dolgunk:
felszámoltuk eddigi szerelmeinket,
anyád arcáról a mosolyt is leigérted,
pedig most nem akartál a számnál
tovább.

Tánc után

Állig ér itt a magány.
Menni kéne, csak mozdulnék már...
Izzasztott halántékomon
még elüldögél a bánat.
Aztán egyre csak a végét várom,
mert indulni most is "nagy kár"...

Bőröm átlátszó,
kilátszik alóla a kínom,
mosolyba gyűröm a dühöm.
Előregszem: napok óta
fáj kezem alatt az élet.
Fintorom, mint egy levetett ruha,
hever arcomon.

Üreset érzek, próbálom
kérődni a varázst. Sajnálom,
mégis marad minden a helyén:
szerelmem keze megint más nő mellén,
vigyorgó barátkozásból mondatok:
kiköpöm azt is ami én vagyok.

Vermeerről elmondottakkal tudnánk megvilágítani: "Igen, Vermeer. Ez a titokzatos művész háromszorosan is tehetséges volt - rendelkezett azzal a látásmóddal, amely a kert végében lévő kerítést dharma testként érzékeli, azzal a tehetséggel, hogy annyit adjon át ebből a látomásból, amennyit még az emberi korlátok lehetővé tesznek, valamint azzal a körültekintéssel, hogy a festményeiben a valóság ábrázolható aspektusaira korlátozza magát, mert bár embereket ábrázolt, mindig is csendéletfestő volt.", s ezt azzal bizonyítaná, hogy Vermeer soha nem kérte a modellt álló lányokat, hogy úgy nézzenek ki, mint egy alma.

Kórlefolys: Osztályunkon per os neurolepticus és polyvitamin terápiában részesült. Fenti terapia hatására pszichomotoros nyugtalansága, vizionárius beállítódása megszűnt. Adaptációkat sikeresen abszolvált.

Mai napon részlegesen kiegyensúlyozottan otthonába emittáljuk.

Kezelési javaslat :Szigorú meszkalintilalom!

3X1 tbl. Stazephine

Pszichiatriai szempontból potestálható.

Ideggondozói controll. dr. Havelock Ellis

T. Fiser Ildikó

Esőcsepp

Ott rezeg a fűszál élén
apró gömbbe zárva
az élet pillanatnyi tánca.

Balogh István

Nénysorosak

Dac

Nem tör meg a nyűszítő nyomor
Nem érint kába depresszió
Sőt! Mondom néktek, sorsom romjain:
Higgyétek el, hogy élni nagyon jó!

Vér

"Mikor mozdulok, ők ölelik egymást."
Apámmal dacoltam
Anyámmal pöröltem
Bármint berzenkedem
Csak Ők vagytok, Ketten

Szív

Hullik már a fogam
Izmom is lazul
Szeretni még tudok
Nagyon igazul

Álca

Morgok az Anyjuddal
Szidom a gyereket
Azért Ők jól tudják
Nálam ez szeretet

Pálca

Tisztelt Fenségesség!
Sorsom az asztalán
Ítéltessék (kérem)
Szándékim alapján

(2005. november 20.)
Zebegény

Schiff Júlia

Légszomj

Különös dolog ez az iskolával, tanítványokkal és a tanítónővel mindig is itt volt. A falu életéhez tartozik mint a levegő, ami az istállók lehetését az utcákra lengeti, mint a kerítés melletti mályva vagy mint a libák felhője a járda és a kocsitűt között. Az iskola népe számára minden esemény a tanév kezdete és vége közé íródik.

Az ősszel együtt lendület jön a faluba. A románok rugaja (búcsúja) szeptember elején és a németek Kirchweihja (búcsúja) még később, amikor az őszi esők a kedélyeket nyomasztják és a bor feloldja őket, ünnepi hangulatot teremt. Az ünnepet külön-külön ülik meg. A szerepek mindig meg vannak osztva: az egyik a résztvevő, a másik a néző. Ismerik és tiszteletben tartják egymást. Egymás-mellettiségben élnek, és hely jut ott mindenkinek. Bizalommal vannak egymás iránt. Részvétellel kísérik el a sorból kitérteteket utolsó útjukra és mindig új remény lép a megüresedett helyre.

Kifelé minden változatlan, de Mária, a magyar tagozat tanítónője egy ideje változásnak a jeleit veszi észre. Gyűjti ezeket a jeleket, egymás mellé illeszti őket és mindegyre belső didergés vesz erőt rajta. Úgy érzi magát mint iskolába menet az első őszi reggeleken, amik a hideg évszak közeledtét jelentik be: megmorbong. Helgával, a német tagozat tanítónőjével most szorosabb a kapcsolata. Ösztönösen közelebb húzódnak egymáshoz. Valami fenyegető van a levegőben, ami mindkettejükre vonatkozik. Óvatosan kicserélik eddig ki nem mondott gondolataikat. Egyelőre alig tűnik

még fel, hogy az egyik vagy másik család más hazába költözött. Hogy egyre többen beszélnek a végleges kitelepülésről. Eleinte elkerülte még a német tanítónő figyelmét. A megárvult házak nem maradnak sokáig üresen. Az új lakók már országrészből érkezett románok. Helga, eleinte a tanulók számának csekély ingadozására gondol. De a csökkenés visszafordíthatatlan. Olyan mint a soha be nem gyógyuló seb, amivel még élni lehetne, de a mélybe fúrja magát és az ember lassan elpusztul miatta.

A magyar tagozat tanulóinak létszáma változatlan. Változatlanul kevés tanuló látogatja. Mária be kell cserélje napos osztályát a szertárra. Tudatosan és szorongó előérzettel számolja az őszöket, amelyeken az öreg diófáról fáradt levelek hullanak a tanterem ablakpárkányára. Valahányszor a beiratkozók rövid listáját átvezeti a katalógusba, érzi a szorongást. A levegő egyre ritkább lesz, a körülvevő üresség egyre nagyobb. Aki marad, az feladja magát, mondta Helga a minap útban az iskola felé.

És egy nap hivatja őket az iskolaigazgató. A tanév közepén. Egyszerre sürget az idő. Nem tűr többé halasztást.

"Azt szeretnénk, hogy mindenki számára jobb legyen." Az igazgató szavai megnyugtatóan csengenek. Segíteni akarnak a tanítónőknek a helyzet felmérésében. A német tagozat megmaradhat a tanév végéig. De ha tovább csökken a tanulók száma, be kell szüntetni az elkövetkező őszt. A magyar tagozat 12 tanítványa túl kevés ahhoz, hogy fennmaradjon. Mária a gyermekszemek szorongására gondol az utolsó órán. A kis tanteremre összetolt padjaival: az összevont négy osztály kis külön birodalmára. A terem

ismét visszavedlik majd szertárrá. Egy sziget, ami holnap már nem létezik. A gyerekeket beiktatják a román iskola megfelelő osztályaiba. Mi több: hárman közülük, harmadikosok, az ő vezetése alatt maradhatnak. Micsoda szerencse a gyerekekre nézve, hogy mind tudnak románul. Milyen jó, hogy erről gondoskodtak, mondja az igazgató. És számára, hogy a román pedagógiai intézetet végezte. Holnaptól más élet kezdődik. Holnaptól búcsút mond a kis, elsáncolt életnek és a nagy közösség életét éli.

Az iskolaigazgató a templom melletti nagy tanítóházban lakik. Német felesége van. Nagyon szép asszony lehetett valaha. Olykor nevetés közben lehullanak arcáról a mély barázdák és szétszóródnak a régmúlt időkben. Két fia apjuk masszív testalkatát örökölte. A sajátjából semmit se tudott az anya továbbadni nekik. Se egykor derűs szívét, se a szép iránti vonzalmát. Nyelvét se. Árnyként oson a nagy tanítóházban, ahol a férj adja meg a hangot. Ha az igazgató kihajlik a nyitott ablakból, áttekinti a főutca jobb oldalán levő három régi iskolaépület helyzetét. Nem is kell irodájáig fáradnia. Hallgatagon könyököl csak az ablakban és mindenről tájékoztatást nyer. Regisztrálja a tanárokat, akik a katalógussal hónuk alatt csengetés után megkésve lopakodnak az osztályba és a falu Don Juanját, aki az új tanítónővel óra közben az ablak alatt enyeleg. Azok a kisebbségi tagozat tanítványai se kerülnek el figyelmét, akik gyakran csak akkor esnek be lihegve az osztályba, amikor a himnusz minden szakaszát már végig énekelték. A gyerekek az egykori uradalmi birtokhoz tartozó tanyákról, ma az állami gazdaság déli és nyugati irányban távolabb fekvő részlegéről jönnek.

Ezekekről a gyerekekről is gondoskodni akarunk, mondta az igazgató; szállítóeszközöket vetünk majd be, amik idejében az iskolába fogják őket hozni.

Az igazgató hatalmas kihajló alakja kiemelkedik a főutca nyílegyenes házsorának háteréből. Óriáspókhoz hasonlít megfigyelőhelyén. A pók minden reggel nemtetszéssel nyugtazza az ingázó tanerők érkezését, amit a menetrend koordinátái irányítanak. Ezekhez tartoznak a német és a magyar tagozat tanítónői is. Valahányszor Mária röviddel a tanítás kezdete előtt befordul a főutcára és messziről megpillantja az óriáspókot, máris büntudatot érez. Az igazgató végtelen ellenszenvet táplál ezen kollégái iránt, akik állandóan órájukra néznek. Már szövegeti az emeletes új iskolaépület hálóját, amelynek szeméi az egyes osztályokból fognak állni. Ebben az új iskolaépületben minden tanuló egy fedél alá kerül majd. A magyar és a német tagozat is oda fog beolvadni. Mostantól fogva egész más fejlődési és szakképzési esélyeik lesznek a gyerekeknek. Mária megkísérelte visszaadni a szülői látogatásnál az igazgató szavait, mert nem talált megbízásának közlésére saját szavakat. Elő kellett készítenie a szülőket arra, ami délután végbemegy majd. Meghívta őket a délutáni szülői megbeszélésre, de a beszélgetés fonala azután megszakadt és a tekintetek kerültek egymást.

A tanácstalanság a testek minden egyes cellájának részévé vált. Hang nélkül kiáltott az arcokról. Azután mehetett a tanítónő. Úgy járt, mintha egy befűrészelt ágon lépne, ami egyre mélyebben hajol meg talpai alatt.

- Az emberek valahogy megneszelték azt, ami a levegőben van - mondta Helga a

Kerekes Tamás

Irodalmi zárójelentés

Dr. Quincey (Ópiumevés) egyetemi tanársegéd a Pszichotropbarát Társaság tiszteletbeli tagja.

Anamnesis: Első alkalommal gyógykezeljük osztályunkon. Familiáris anamnesise lényegében negatív. Egyéni anamnesisében szerepel A lángész és az istennő és A szép új világ elkövetése. Felvételére beutaló alapján került sor Az észlelés kapui c. művének megírása kapcsán (Gönczöl Kiadó, 2002)

A beutaló szerint két hete vizionárius-acusticus hallucinációi alakultak ki, melynek hatására vonatkoztatásos doxasmak jelentkeztek. Nagyfokú dekoncentráltság, iritabilitás alakult ki.

A felvételkor a környezet ingereit illuzórikusan meghamisítja.

A felvételi status rögzítésénél - annak ellenére, hogy az egyén betegség-belátással nem rendelkezett - nevezett Huxley által elmondottakra támaszkodtunk.

Az ambulancián elmondva Huxley közölte, hogy egy szép májusi nap bevett egy fél pohár vízben feloldva négytized gramm meszkalint, majd leült és várta az eredményt. Elmondása szerint problémát okozott számára, hogy valaha is el tud-e látogatni olyan világokba, ahol Swedenborg vagy Johann Sebastian Bach otthon voltak, mint az is, hogy sohasem fogja megtudni, milyen érzés Sir John Falstaffnak vagy Joe Louisnak lenni.

Beszámolója szerint a drog bevétele után fél órával arany fények lassú táncára lett figyelmes. Kevéssel később

fényes, folytonosan változó, vibráló mintájú energia-csomópontokból pazar, vöröslő felületek kezdtek hömpölyögni és terjeszkedni. A látomások sem antropomorfak, sem ijesztők nem voltak. Elmondása szerint azt látta, amit Ádám látott teremtésének hajnalán, a pusztát pillanatról pillanatra változó csodáját. Eltekintve attól, hogy mindez egy rózsa-csokor láttán bontakozott ki benne (a rózsa, az rózsa, az rózsa /e. Cummings), a páciens beszámolója valahol Heidegger létfelejtése után, de Wittgenstein Filozófiai vizsgálódásának analitikus episztemológiája előtt helyezkedett el, önmagában alacsony frustrációs toleranciára valamint maniac depressív talajon kifejlődött megalomán doxasmára utal. Szintén a wittgensteini nyelvfilozófia pszichiátriai kórképeket megelőző hatására utal a páciens ama kijelentése, hogy első ízben értette meg nem verbális módon az Üdvöztető Látomást. További abúzusra utal a páciensnek az a közlése, miszerint: látta a könyveket, de térbeli elhelyezkedésük nem érdekelte, amit észrevett, hogy mindegyik élő fényvel izzott és néhányból a dicsfény jobban sugárzott, mint a többiből, ami alapján dr. Plotinosz (jelenleg nem praktizál) terapeuta kísérlete következtethető ki. A realitás érzésének elvesztésére utal a páciens következő megjegyzése is: "Azon jelzők alapján ítélve, amelyeket Homérosz adott a trójai háború hőseinek szájába, az derül ki, hogy annak idején a színek megkülönböztetése terén alig múltak felül a méheket.

Az emberiség fejlődése - legalábbis ebből a szempontból - bámulatos." - holott Homérosz köztudomásúlag vak volt. Esztétikai aberrációit leginkább a

Puskás Zsolt

A szó ereje

A szó ereje túlnő
az ajkakon,
túlnő az emberen.

Spontán felfakadásukban
az ember nem több,
mint az állat.

Az el nem fogadás
kritika kigyói
sziszegve szívembe vájnak.

El nem fogadásom tükörképe: -
életem, ez a befelé üvöltő
sarokba szorított vadállat.

Életkép

Életem romjain
álomra hajtom fejem.
Odakucorodok szép ívű
hátadhoz, szelíden.

Reggelig álomtalan,
hogy szívünkben megtaláljon,
a legvégső közös álom
én gyönyörű kedvesem.

Igazság

Amikor szeretlek téged,
néha még félek, nehogy
mint egy elkényeztetett gyermek,
csupán önmagammat szeressem
benned.

(Git'a könyve, Elsikítható sikolyaink
c.fejezetből)

Kovács Sándor

Mély-Tél

Tél szíve dobban roppanó jégben,
Halottá fagytak halk szavú fák,
Árva madárka cserren a réten,
Csipkebogytól hajlik az ág.

Tél szeme villan, bújik a Nappal,
Lába nyomában ködlik a csend,
Kék szín Alkony festi pamaccsal,
Festett test körül Este kereng.

Éjfél remegve rázza a felhőt,
Feketén csillan és ég az ég,
Éjszaka libbent hó-szagú kendőt,
Szusszan az erdő, szusszan a Vég.

Sárközi Árpád

Hők sírjánál

Akik itt éltek és harcoltak közöttünk
Azok nem halhatnak meg soha!
A dermeszt csönd-mélyben hallom
S megértem fölzúgó kánonjuk:
Egymásnak felelgetnek
Az égi karmester előtt.
A golyókról, kötélről, utódok árulásáról
-
Csak a föltámadásra várnak.
Égessük értük csonkig a gyertyákat!

tanári előtt. - Tudod, mit mondott ma
nekem Konrad, az asztalos, akinek két
gyermek jár hozzám? "Ha így állnak a
dolgok, akkor én is megyek. Én tulaj-
donképp mindig is itt akartam volna
maradni. De ha gyerekeim számára nem
lesz már anyanyelvi iskola, akkor telje-
sen értelmetlen az egész. Mit itt úgy
ülünk, mint valami váróteremben.
Tulajdonképp remélik, hogy feladjuk a
várakozást."

A felvilágosítás délutánjainak vége. A
legrosszabbnak. A déli vonattal érkezik
majd a tanfelügyelő. A padokban,
gyerekeik helyén a szülők fognak ülni: az
állami vagy a kollektív gazdaság mezei
munkásai és gyári munkások, akik nap
mint nap a városba ingáznak. Egyszerű
emberek, akiket a régi osztály intimitása
kellemetlenül érint majd. Arcukon
kérdést hoznak, amire itt nem kapnak
választ. Eddigi alkalmi látogatásaitól
eltérően a tanfelügyelő nem a kályha
melletti fásládára húzódik felre. Ő fogja
az értekezletet vezetni, a helyzetet a ka-
tedréről fogja uralni és a szerény hely a
kályha mellett a tanítónőt fogja szem-
besíteni az ablak és a utca meghitt
látványával. A dióféával is, aminek
időszakos változásán eddig az évszakok
fordulatát és minden rossz előérzet és
aggály dacára az ezidáig mindig meg-
újuló tanévi kezdetet és véget mérte.
Igen, holnap új nap kezdődik, gondolta.
Iskolanap, de más mint az eddigiek.
Velünk. Egy nap, amitől fogva mindenki
számára minden jobb legyen. Éppen
csak mi leszünk kevésbé azok, akik még
ma vagyunk.

Horváth Beatrix

Ábránd

Leomló márványfal
Bíbor hamujában
Megfürödve a lélek
Újjá éled
Álom.

Az ösztönök porlepte
Sötét kapujában
Zavaros vágyaid
Jövőjét féled
Látom.

S mégis érzem, tudom
Reménytelve sűgom
Eljön a szerencse

Mert a messzi úton
Egy-két lelki társunk az
Az álarcát levette.

S felragyog az élet
Tündököl a holnap
Gyémánt
Hajt a vágy és éget
Nem számít már hol vagy
Az ég áld.

Új világ, új célok
Földöntúli mámor
Kristály
Eltűnik mi gyász volt
Mert az idő számol
Kincs vár.

Pezseg a gondolat
Két oldalú az érme
Hagyd a sötétséget
Gyere ki a fényre.
Ábránd.

Vonz a tenger mélye
Küzd a bűnök arca
S előlről kezdődik
A halhatatlan hajsza.

Oláh Tamás

Ne féljete!

Ne féljete, már nem térhet
többé vissza, ha nem féltek
a kegyetlen, csontokig rágó sötét,
a zihált-hörögve élt lét...

mikor a valóság beléd
fújja mérges leheletét,
s idegen torkokból hamis dalok
áradatát kell hallgatnod,

önmagát utálja, falja
az ész, s Isten nem hallja
hiába száll meztelen fohászod,
a néma csend öli meg napod,

barát barátot figyel meg,
a hamis hite hurkot vet
s cellaként szűkül már körülötted
fuldokolva élt életed,

füled nyitva minden neszre
sötétből a fénybe lépve
a házmester elől nem tűnhetsz el
csengőszó lesz a vészjel,

faggatnak, kiverik fogad
vallató kegyelmet nem ad
nincs már semmi amit elveszíthetsz
becsület mit még megmenthetsz

inkább tépjék ki a nyelved,
mint árulás gyalázza neved,
inkább vakulj meg, hogy pusztulást,
s eleven a hullában ne láss,

mocsokból fejed kitartva,
arcod sem maradhat tiszta,
ne hatalom kegye hagyjon élve
tiszta lelked szálljon égbe...

elmenekülve és újra
kezdve, mint hazátlan árva,
szívedből őseidet kiúzva,
kifosztva jutsz a jövődbe,

tetszhalottként éled élted
s hálni jár beléd a lélek,
keserű lesz minden ami édes,
a honvágy lassan kivégez,

titok marad mi titkod volt
s a sok arcú gondolat holt
szavakként örökre benned reked
mint álmodban élő nyelved...

itt kell maradnod, elűzve
a vad árnyakat örökre,
mert csak itt lehetsz igazán szabad
mert itt értik igaz szavad

ne féljete, már nem térhet
többé vissza, ha nem féltek,
a báránybőrbe bújtatott eszme
százmillió ordas bűne!

Léna Plo

Vágy

Arcodat látni szeretném,
szemedet nézni volna szép
Szádat most hallani volna jó,
s a szíved, hogy lüktet,
megnyugtató...

Medve Zsolt

Hagyd fiam, csak egy részeg disznó!

Ma reggel ziháltan ébredtem egy furcsa
álomból, melyben nagyjából ötven éves
voltam...

Éppen a Móricz Zsigmond körtéren
sétáltam. Nyár volt, iszonyú forróság. A
száraz levegő csak úgy égette tüdőmet,
de hát nem tehettem mást, muszáj volt
mennem és az épp aktuális ügyes-bajos
dolgaimat intézni, mikor egyszer csak
furcsa érzés lett rajtam úrrá. A vér-
nyomásom a magasba szökött, s a szívem
vadul kezdett kalimpálni, majd nem-
sokára egyensúly érzésem is cserben-
hagyott, s csak ténferegtem jobbra-balra
az emberek között, s amiben tudtam,
abban kapaszkodtam meg, míg végül
összecsucsklottam, mint a harmonika...

A nap kegyetlenül tűzött bele pupilláim-
ba, melyek vad igyekezettel próbáltak
ellene védekezni, s a minimálisra szűkül-
tek, de hiába. Próbáltam lehunyni sze-
meim, de képtelen voltam felettük kont-
rollt gyakorolni, csak feküdtem ott segít-
ségre várva, miközben látásom egyre job-
ban homályosodott. De mindhiába a
várakozás. Az emberek megbámultak,
ahogy fekszem egy kapualjban sután, de
senki sem segített. Mentek tovább dol-
gukra, mintha mi sem történt volna,
mígnem egy kisgyerek jött felém édes-
anyjával. Akkor már alig volt kapcsola-
tom a külvilággal, de még torz tompa
hangon hallottam, amint a kisgyermek
megszólal:

- Az a bácsi miért fekszik ott, anya?

- Hagyd fiam... csak egy részeg disznó!
És már mentek is tovább, miközben én
ott haldokoltam a betonon...

Aztán egyszer csak visszajött a kép. Egy
szobában lebegtem, s fentről néztem,
amint az orvosok tehetetlenül állnak az
ágyam felett, s azon tanakodnak, vajon
ha hamarabb hoznak be, akkor túléltem
volna-e az agyvérzésem...

S ekkor felriadtam az álomból...

2005. január 16.

Katona Brigitta

Fényfolyosó

s felszálltak mind,
fel a madarak az égbe,
rémült kutyaugatás hallatszott.

Ott álltál az úton,
előtted a fények folyosója...

Ki gondolta volna ezt reggel
ébredéskor? ...

És belegázoltál,

bár nem tudtad merre, s meddig visz,

csak mentél, fürödtél -
halk homlokod is megmosva -
felsikoltva hagyta,

hogy másé legyen a lelked.

A cél előtt megtorpanva -
kellett elveszned.

Hans-Guido-Klinkner

Velence
(Venedig)

A korai fény ezüst szőnyegét hajó szeli
a kék lagunában, táncoltatja a stéghez
kötött, üres gondolákat,
útjában Velence strandja felé.

Ott, régi újságokban
lapoz a szél,
s nyomdafrisben néhány öreg vendég
az új nap egyik szigetén.
Napfénybe vész a horizont
elúsznak a nagy hajók sziluettei.
A főveny
tarka kagylókkal, dobozokkal és
palackokkal belepett..

Az aranyos strandra
nyugalmat sodor
a pulzáló tenger.

Ezalatt Velence központjában
turisták etetik a mindig éhes galambokat,
előzőnlük délben a Szent Márk templomot
áldoznak annak arany oltáránál,
helyet nem hagyva a csendben
imádkozóknak.

A pillérek és paloták enyészete
gyorsabb a restaurátorok kezénél.

Engedj meg magadnak
egy kapucsínót
a Florián kávézóban,
mielőtt azt a várost elhagyod,
amely a napok és a történelem
terhétől alámerül.

Fordította: Bayer Béla

Sárközy Vendel Gergely

Sárközy Árpád Csaba emlékére

Ne hagyjátok itt korán a tavaszt,
amikor újra éled a sugár,
amikor ismét ébred a határ,
és bájos kikelet rügyet fakaszt.

Hóvirágharang cseng lelkünkben már,
ibolya árnyékban tavaszt maraszt;
a szorgos méhmunkás mézzel tapaszt
s kéknefelejcs mosolya reád vár.

Madár száll az ébredő táj fölött
szárnyrezgéssel: tavaszi hírnök
a zendülő és kékülő égen.

Szívárvány majd átkarolva ível. -
A jégvirág is szép, ha fény szítál...
Ne hagyjátok itt a Tavaszt, korán!

Rubint Ágnes

Keresem utam

Dalok, mély álmok helyett
éber valóság
tudat alatti vágyak
ostromolnak,
minden éjjel
szomorúság gyötör
a kéklő ég alatt,
keresem utam
s vajon
melyiken lelem meg
szívem olthatatlan
pillanatát.

Kelényi Angelika

Patkánysors

Bujkált. Már hosszú évek óta
rejtőzködött a világ elől. Remélte, hogy
nem ismerné fel senki, ha a felszínre
merészkedne, de nem lehetett biztos
benne. Rongyos, mocskos ruhája alig-
alig védte fáradt, öreg, megviselt testét a
hidegtől. A haja megőszült, loncsosan
lógott az arcába, melyet egykor hetyke,
most kókadt, cingár bajusz, ritkás sza-
káll fedett. Kék szemei megfakultak, a
félelem, és a kilátástalanság már
seszínűre festette, elvesztette régi csil-
logását. Az elméje tudta, csak a csontjai,
a rozszant teste nem értette, hogy miért
bujkál még mindig, és hogy miért
ragaszkodik ehhez a patkányhoz is méltan
élethez, melyet választott magá-
nak, a biztos halál helyett.

- A halál is kegyesebb volna, mint ez a
vakond lét. - gondolta szomorúan,
miközben megigazította a rongyot a bal
lábfejnél, ami tél óta nem akart gyógyul-
ni a fagyástól keletkezett sebekből,
pedig gyógyfűvet is rakott rá, amit a
hegyen a hajnal első, elcsent fényénél
szedett titokban.

Csak ilyentájt, vagy éjjelenként jött elő,
akkor összelopkodott amit tudott, csak
annyit, ami önmaga fenntartásához
szükséges volt, otffelejttét élelmet,
teregetett ruhát, aztán amint megka-
parintotta azt, ami feltétlenül kellett az
életben maradásához, már szelelt is
vissza búvóhelyére, nem kockáztatva,
hogy bárki is meglássa a városban.
Pedig nagy valószínűséggel senki sem

ismerte volna fel. Sok év telt el, ő
megöregedett, leromlott állapota nem is
emlékeztette hajdani önmagára, nem is
beszélve arról, hogy munka közben az
arcát senki emberfia nem láthatta. Mégis
úgy érezte, hogy az első alkalommal,
amint nappal a felszínre botorkálna, az,
akivel szembetalálkozna, rögvest rákiál-
tana:

- Gyilkos! - és már meg is jelelnének a
katonák, és vinnék a tömlőcbe, hogy aztán
másnap kerékbe törjék, vagy karóba húz-
zák, vagy ne adj isten szíjat hasítsanak a
hátából, vagy ki tudja milyen borzalmas
kínok közti halálnemet eszeljenek ki a
számára.

A gyomra a torkába tódult, amikor a
kínzások sorára gondolt, melyek valaha az
ő munkájának is részét képezték, amit
pénzért, kötelességből, parancsra úgy
végzett el másokon, hogy a szájalomnak a
nyoma sem volt fellelhető a szívében.

Pedig voltak közöttük asszonyok és gyer-
mekek is, bűnösök és ártatlanok egyaránt,
de ő nem sajnálta egyiket sem. Ez volt a
feladata, és ő elvégezte becsülettel. Akkor
még úgy gondolta, hogy a legfájdalmasabb
kínzás a szíjhasítás, amikor az ember
hátán két helyen, párhuzamosan füg-
gőleges vágást ejtenek, majd lassan, de
nagyon lassan lenyúzzák a bőrét... Az
borzasztó...

Aztán megtörtént az, amiről soha sem
hitte, hogy előfordulhat.

1457. március 15-én, egy kora tavaszi,
illatos, napos délelőttön lovasok érkeztek
a budai várba. V. László király
meghívására. Hunyadi László, a

testvéröccse Mátyás, és a híveik vágtat-
tak a királyhoz, mit sem sejtve a fenséges
uruk aljas szándékáról.

A király alig múlt akkor 16 éves, gyáva,
befolyásolható uralkodó volt, és rettegett
a Hunyadi klántól, miután Hunyadi László
megölte Cillei Ulrikot, az ő kedves nagy-
bátyját és tanácsadóját. A király a saját
szemével látta, hogy Cillei rántott kardot
előbb, Hunyadinak nem volt választása.
Lesújtotta a nagybátyja halála, a szíve
bosszúért szomjazott, de megesküdött a
Hunyadiaknak, hogy nem esik bántódása
Lászlónak ezért a tettéért, csak őt enged-
jék vissza élve Budára.

Később a király vendégségbe invitálta
Buda várába Hunyadi Lászlót, aki ekkor
atyja örökéül a nándorfehérvári vár
kapitánya volt.

Amint a Hunyadiak betették a lábukat a
várba, a király ígérete ellenére elfogatta
őket és kísérintiket, és halálos ítélettel
azonnal tömlöcbe vettette őket. Az első
ítéletet másnap, március 16-án kellett
végrehajtani. Hunyadi László lefe-
jezésének a napja volt az, és az ő utolsó
munkával töltött napja is. Ő volt a hóhér.
Az a hóhér, akit a kivégzésre összegyűlt
tömeg meg akart lincselni. Hogy miért?
Ez volt az ő kínja, kárhozata.

Csak negyedszerre sikerült levágnia
Hunyadi László szép fejét. Háromszor
sújtott le a bárddal hiába, kérdőn
ránézett a bíróra, hiszen ilyen esetben
máskor az elítéltnak kegyelem járt...de
nem. Hunyadi Lászlónak nem járt a
kegyelem.

Ő pedig a negyedik, egyben sikeres
kísérlet után állt dermedten, a tömeg
gyilkost kiáltott, zúgott, morajlott felé, és
nem lévén más választása, bárdját elha-
jítva futott, futott addig, míg hallotta a

zaklatott emberek kiáltásait.
Aztán lerogyott. A szegény összetörte,
nem ismert ettől nagyobb hibát, ettől
szörnyűbb megaláztatást, de ettől
iszonyosabb kínzást sem. Még a
szíjhasítást sem. Négyszer! Soha, még
rémálmában sem fordult elő vele ilyen
borzalmas dolog. Pedig ő nem volt hibás.
Ő a kötelességét teljesítette.

Azóta bujkált. A budai karszt barlang-
rendszerét úgy ismerte már, mint a te-
nyerét. Amióta pedig Mátyás, Hunyadi
László öccse lett a király, kétszeresen is
retteghetett a bosszútól. Hallotta, hogy
mindenkit kivégeztek, akinek köze volt
László halálához.

Őt is keresték.

Őt, a hóhért.

De nem találták meg.

Elrejtette a budai karszt.

Elrejtette, és a patkányok életére kény-
szeríttette.

- Ettől még a halál is kisebb büntetés. -
gondolta újra, és élt tovább úgy, hogy
meg szeretett volna halni, de tudta, hogy
az élet kínját érdemli.

Németh Dezs

Ébredés

fénytánc hókebl dombon:
zúzmara könnyes ágak
súgnak az alvó hóvirágnak

Bayer Béla

A tét

Esteledik. A szemköztes tömb
ablakszemei felparázslanak,
már vetkezik mögöttük az e napi gond.
(Szomszédod ma kártyázik,
s nem asszonyát veri.)

Jómagad *lámpásod esteli*
fénye mellett klasszikusokat idézel.
Tétova kézzel, *sort sor*
alá tapogatva kerülnek
a lapra feljegyzéseid.

Araszolsz megannyi kis csáppal,
Kaffkával és Csáhtal
gyapálod a középszerút.
Orgonát és mélyhegedút
szólnak benned a szavak.

A hangulat keservét most aligha érzed,
a képzet csak *félígszítt*
*cigaretta*t engedélyezett.

Kibiccsant útján az esély,
hisz sekély szenvedély uralkodik.
Bérdalok bonganak bordalok helyett,
véltelnéd, így rendeltetett,
bár fonákja maga kiabál.

Értelmed látszólag ellenáll,
de fricskája szájad szögletére ül.
Elnehezül lassan minden tagod,
s noha tudod, hogy *a lét dadog*,
nem kutatod a törvényi praktikát.

A hibát a hit és a tudás viszonyában látod.
Jobbító próbálkozásod nekifeszül,
ám kiderül, hogy naivak elképzeléseid.
Hit is csak áttételekkel mozgathat hegyet,
e kegyet nem bitorolhatja földi hívság.
Hogy eleve elrendeltetett? Botorság.
Természetünk ilyen.

Krisztust a keresztre küldtük,
de minden maradt a régiben. Igen.
Hiába szülhetne megváltót, a csúnya lány

szerelme mégsem kelendő. Veronika kendő
becézi arcodat, s az alkonyat
bársony pamattá bomlik.

Pirossal pörssenek az ég ragyái,
kontúrrá rajzolódsz, testtelenné,
noha fantom mégsem leszel.
Szeretsz és szeretkezel,
egyre görcsösebben immár,
bár a nyár még kelleti tűzhajú Végzetét.
A tét mégis maradandóságod.

Látod? A versek szó-karátok,
mit a Kritika unciái mérnek.
Fintor, hogy a végső Költészet
nem lehet maga az Életünk.

Madárúton

Mint a jó versben a tartalom, s a forma,
ölelkezik bennem egymásba hajolva,
saarlandi láppal, a völgyeségi rög.

Otthon és haza közt, az út lett életem,
ingázom szalagján, szerves szerelmesen,
a tolnai táj és Homburg között.

Az otthon hazahív, az itthon hazavár,
idillük illanó, honvágyam csapodár,
a volt és lehetne vanná vegyül.

A kettőzött égen, darvak keresztjében,
egy mutáló gyermekdal üzenetében,
visszatálatok tévedhetetlenül.

Csillag Tamás

Édes otthon

Itt szárazabb a föld, rozsdásabbak a sínek.
Az író itt vagy magának ír, vagy senkinek,
Mégis tollat fogunk, légyárunk szilárdan áll,
Képzelet és valóság közt hajszálnyi a határ.
Dühös vagyok, érzem még az ősmagyarok dühét,
De dühünk az ölelő karok között enyhülést talál.

Ereinkben forrong a manipulált halál,
Mégsem lázadunk, bár kezünk még erős,
A végtelenbe vágyunk, a távolság ismerős.
Távol mindentől, mégis érzem, itthon vagyok.
Elvakít, elnyom, elszigetelt otthonom, a viharsarok.

Tavaszc sillan

Manapság a többség a pénznek emel templomot,
És a pénzhez mormol mohó imát,
Míg mások merengő homlokkal szorongatnak
Régi könyveket, mint vének a bibliát.

Sokak szeme szürkévé lett,
De nekem még tavaszt csillan a szemem,
Amíg virágait erővel táplálja a szív,
És szelíd szírommal áldja a szerelem.

Lévai Wimmer Mária

Falevél

fényciráda cirnosodik
a tócsa tetején
szirmosodik még a fényben
álmodó levél

báméskodik csudálódik
az égi tükörben
ráhajol a hajnali ég
mégis boldog itt lenni

Baráti Molnár Lóránt

Címe sincsen...

...valamit még el kellene mondani,
írni egy verset, melynek címe sincsen;
hallgatnak a csend fáradt madarai, -
fényt szór majd eléjük holnap az Isten...

A szabadulás ára

Az Ararát hegyén a bárka
Vízözön után, fényre vár,
Uram, kiálltuk büntetésed,
Apadjon a víz, legyen napsugár!

Uram, áldással jöjj már felém,
És taníts hinni, mert elfeledtem,
Add ajándék-szabadságként bérem,
Fényes madarak kiáltsanak fölöttem!

Kinyitom bárkám ajtaját,
Minden galambom röpködjön, szálljon!
Burukkolásuktól visszhangzik a táj,
Röptükben viszik szabadságom!

Csak egy madár röpködjön vissza,
Csőrében legyen zöld falevél; -
- kegyelmed, Uram, a szabadulás ára,
(Jöjjön a hajnal, múltjék az éj...)

Győr, 1999. 05. 16.

Régi táj...

kisbaráti föld: íme, a múltam -
valóság ma is és mégis emlék ...
(pléh-Krisztusok csikorgását hallom;
vár a régi táj: mennék, nem mennék...)

Kovács István József

Szelet vetek

Szelet vetek.
Szelet vetettem.
Vihart aratok!
Szikrákat szórok,
lángokat okádok,
mégsem menthetem meg
vele a világot!
Csak helyet kell adni
a születő újnak,
hamuból sarjadó
harmatcsepp jónak,
tűzben tisztuló
új haladónak
az elhaló
eszmék poklában is.

1992

T. Ágoston László

Hazafelé

Az öregasszony átballagott az úton. Új bevásárló szatyrát lengetve perlekedett a zebra előtt türelmetlenkedő autósokkal.

- Könyű nektek onnan az autóból sürgetni az embert. Igyekeztek, igyekeztek... nektek sürgős dolgok van. Tudom. Száguldoztok, mint a veszetek, míg egymásba nem szaladtok. Én meg a reumás lábaimmal csak cammogok. De mit tehetek, ha ezzel vert meg az Isten? Most is fölírt az orvos egy kosárra való gyógyszert. Hogy miből váltom ki, az senkit se érdekel.

Azt mondja, menjek be a városházára, ott adnak szociális segílyt. Szociális segíly... Már a neve is milyen megalázó. Az én Istenemhez imádkozom én segítségért, de ezekhez a puccos hivatalnokokhoz? Ez nem nekem való. Majd' negyven évet dolgoztam ezért a kis nyugdíjért és lám, mire megkapom, sem mire se elég. Kifizetem a laktórt, a vilányt, a gázt, aztán számolgathatom a fil-léreimet, míg újra jön a postás. A buszon már nem kell fizetnem, meg a tévét is ingyen nézhetem. Sokra megyek vele... A buszra lassan már föl se tudok szállni a nyomorék lábammal, abból meg alig értek valamit, amit a tévében magyaráznak. El is alszom rajta, csak az áramot fogyasztja. Istenem, mivé lett a világ...

A patikában hosszú sor kígyózott. Leült hát egy székre, hogy kipihenje magát. Egy középkorú asszony lépett hozzá, gyengéden a vállára tette a kezét. A szomszédasszonya volt.

- Csak nincs valami baj, Juci néni? Segíthetek?

- Baj? - kérdezett vissza. - A magamfaj-

ta vénasszonynak már csak az étellel van baja. Hanem, ha megkérhetném, kiváltképpen a receptemet?

- Persze, hogy kiváltom. Ha már úgyis végig kell állnom a sort... Én is idehordom a fizetésem felét. Nekem a gyomrom, meg az idegeim, a Jóskának meg a szíve. Két infarktus egy év alatt...

A közértben alig lézengett néhány ember. Azok is többnyire nyugdíjasok, mint ő. Nehézkesen csoszogtak az árupalcok között. Levettek róla valamit, gondosan megnézték a legújabb árát, aztán visszatették. "Már ezt sem engedhetjük meg magunknak." Fél kiló kenyeret vett. Ha jól beosztja, akár három napig is kitart. Tejföl is kellene venni - gondolta -, de az túl drága. Végére is tejjel épp úgy be lehet habarni azt a kis főzeléket. A múlt héten vett a piacon egy fél kelkáposztát... Már kétszer főzött belőle, de majdnem a fele ott van még a mélyhűtőben. Be kell osztani. A lánya hozott neki a múlt hónapban vagy fél kilónyi babot. Ott őrizgeti a konyhaszekrény sarkában tartaléknak. Majd ha nem lesz más, megfőzi. Fél tőle, mert puffaszt. Tulajdonképpen nem is lenne szabad ennie, de ha nincs más...

- Poharas tejük nincs, aranyoskám? - szólította meg az egyik fiatal eladót. - Tudja...

- Tudom, de nincs, mama. Ez van, ezt kell szeretni... Most vigye, mert lehet, hogy holnap ez is drágább lesz...

Az agyamra megy már ez az állandó átárazás. Meg a lopások. Tegnap egy csicsás bundás nőt kaptunk el. Tudja mit szorongatott a bundája alatt?

- Gondolom, valami drága italt.
- A frászt! Egy vekni kenyeret. Na, hát így züllik el a jó nép. Akkor mit várjon az ember egy csóró nyugdíjastól?

- Értem én, kislányom, maguknak se

könnyű..., de látja, én nem lopok.

- Még nem, de ha elfogy a pénze... Én már a saját anyámnak se hiszek...

A hentesnél ketten voltak. Az egyik csontot kért, a másik csirkeaprólékot.

- No, mama, nem visz ebből a prima karajból? - fordult hozzá a nagydarab, izmos fiatalember. - Reggel hozták, tegnap még rőfögött.

- Hová gondol, fiatalember? Talán egy kis párizsit feltétnek a főzelékemhez...

- Ide nézzen, milyen gyönyörű ez a dió!

Az öregasszony elővette a pénztárcáját, a tenyerébe öntötte az aprót, és oly elmélyülten számolgatta, hogy még a szája is mozgott.

- Valóban, nagyon szép, biztosan lesz rá vevő. Hanem az a fejhús, ott a pult sarkán friss, fiatalember?

- Tegnap.

- Jó lesz az is. Levágna belőle nekem egy tízdekányit? Az se baj, ha csak nyolcra sikerül...

Hazafelé menet a templom mellett vitt el az útja. Fölnézett az ég felé meredő toronyra és könnybe lábadt szemmel kérdezte:

- Mi lesz velünk Uram, ha Te is elhagysz bennünket?...

Nagy L. Éva

Így múlnak a napok

Mikor a hajnal hasadni kezd,
lassan a reggel ébredsz.

Didereg, míg a Nap át nem öleli,
fény sugarával lágyan melengeti.
Majd átkarolja, csókokat hint rája,
mily' csodálatos

a hajnal és a reggel egybeolvadása.

Jó a dél, a napszak királynője,
aranyalástja dúsán leng felette.
Fénytündérek lejtik napkirálynő táncát,
majd megpihenve lesik a délután árnyát.
A napkorong izzik, vörös fénye lángol,
horizontra bukván megpihen a vándor.

Poroszkál az este, húzza éjfonalát,
általszövi véle az egész éjszakát.

Álmod hint a tájra,
elszenderül minden az álomvilágba!

Így múlnak a napok,
így szállnak az évek,
árnyak után mindig... mindig jönnek fények.

Lévai Wimmer Mária

Aki Te vagy...

Férjemnek Baráti Molnár Lóránt költőnek

...vagy, aki mindig voltál:
szenvédélyem és álmod. -
Jöttél. Maradsz. Szeretlek.
Szeress! Majd ringasson álom...